

m'hi vaig dedicar el primer any de jubilat. També he escrit l'estudi preliminar a «La dona d'aigua».

Joan Ruiz i Calonja també és autor d'un apèndix extens en un altre llibre, que el dedica a Jordi Rubió i Balaguer, «un gran mestre» segons diu ell mateix.

—Ara —continua dient— he de fer un articlet sobre l'humanisme per la Facultat de Girona; estic continuant treballs sobre els secretaris humanistes del rei Alfons el Magnànim i, juntament amb en Jaume Dantí, estem fent una història de Castellcir.

—No falten projectes!

—No. Faltarà temps!

—I què suposa figurar a la Gran Enciclopèdia Catalana com el primer autor d'una síntesi de la literatura catalana escrita després del 1939?

—Mira, figurar a l'Enciclopèdia Catalana no m'importa gaire. Hi figura tothom que ha publicat alguna cosa en català. Ara, haver fet una història de la literatura catalana l'any 1954 té una certa importància en aquell moment, perquè no hi havia res extens i per altra banda significava demostrar que la literatura catalana era important i no un afegit com ho feien a les literatures hispàniques.

—Va tenir problemes per publicar-ho?

—Sí, però els va resoldre l'editor, Jaume Vicens Vives, que se'n va anar a Madrid a discutir-ho. I és curiós perquè el senyor que el va atendre li va dir que semblava mentida que després de quinze anys de règim encara hi hagués algú que es dediqués a escriure una història d'aquell volum, que hi hagués un editor disposat a publicar-ho i un públic disposat a llegir-ho. Tot i així l'obra es va publicar pràcticament sencera.

El que passa és que de llavors ençà ha plogut molt i ara ja està desfasada.

—Tot i així deu ser estimulant escriure aquesta obra als trenta anys, deu obrir moltes portes, no?

—Mira no ho sé. És de les coses que m'havien dit. Potser sí que n'obre algunes perquè, és clar, pensen que un senyor que ha escrit un llibre en pot escriure d'altres. Però per una banda també te'n tanca. El nostre país és un país molt petit. Petit fins i tot diria de mentalitat, hi ha moltes capelletes. I aleshores una persona que va per lliure com jo, diuen: «D'on surt aquest? Vigila que no ens prengui la plaça!», i com que a mi no em va interessar mai fer oposicions ni coses d'aquestes vaig anar fent la meua vida. Quan se'm va acabar la feina em vaig dedicar a fer traduccions, de l'any 1958 al 1962 sobretot; traduïa del francès i de l'italià bàsicament. I ja al 1962 vaig començar a treballar a l'Editorial Teide fent llibres d'ensenyament.

* * * *

—Quin paper creu que hi juga la literatura en la societat actual i més concretament en l'ensenyament.

—És difícil de dir. La literatura entesa com a coneixement d'autors bons de qualsevol llengua hauria de ser una cosa divulgada al màxim. Jo no sé si la forma